

GÅRDEN HØYUM I ONSØY

FAMILIEHISTORIE

MED SLEKTSREGISTER

FOR SLEKTENE

REKLINGSHOLM I RÅDE

OG SKJELIN I BORGE

*Skrevet av
Solveig Korseberg*

FORORD

Denne slekt- og familiehistorien er i første rekke for gården Høyum i Onsøy i Fredrikstad kommune. Siden den nyere historien på gården starter i 1867 er det nødvendig å følge slektene på begge sider av bestemor Sofie Karoline fra Skjelin, Borge og bestefar Anders fra Reklingsholm, Råde og Engelsviken i Onsøy for å få oversikt.

Se eget slektsregister.

Fra Engelsviken følger jeg slekten, først bakover mot kong Håkon Håkonsen, siden framover til gården Reklingsholm. Deretter følger slekten på Skjelin, Ophus og Moum vestre. Etter det henvises det til en mangfoldighet av registrert slekt i Borge og Torsnes. En av linjene fra Skjelin, nemlig Simen Hendrichsens kone Helene Andersdatter Laverø går tilbake til Engelsviken. Det var en artig overraskelse

Den historiske innledningen om Høyum er hentet fra Bygdebok for Onsøy bind I, II, III og IV.

Denne slekts- og familiehistorien velger jeg å sette opp på min egen måte. Det er ikke en historie som er satt opp etter "læreboka" og jeg velger en rekkefølge som jeg selv synes virker fornuftig. Jeg står selv ansvarlig for det jeg har skrevet og også mulige feil. De kan jeg eventuelt rette opp da dette ikke er en trykket bok, men en digital bok. Altså: Ingen andre enn meg kan lastes.

Slektsgransking har vært min interesse i flere tiår. Jeg synes det er viktig å vite hvem jeg er og det er viktig for mine etterkommere å vite hvor de kommer fra. Det har ikke dukket opp noen dramatiske historier underveis. Men hvis noen vet om noe som ikke har kommet fram, så si fra! Vi kommer fra ganske vanlige og solide bondeslekter. Det er vel bra nok! Vi er i hvert fall mangfoldige som jordens sand. Alle kan printe ut det som er ønskelig, her er tillatelsen. Hvem som helst kan også fortsette granskingen. Det er nok igjen, jobben tar ikke slutt.

Lykke til!

INNHold

GÅRDSNAVNET HØYUM BLIR TIL

EIERE PÅ HØYUM

LIVET PÅ HØYUM

FOLKETELLINGENE

MALENE RASMUSDATTER – BESTEMOR HOLMEN

BESTEFAR PÅ HØYUM – ANDERS HANSEN HØYUM

BESTEMOR PÅ HØYUM – SOFIE KAROLINE ANDERSDATTER

SPANSKESYKEN

ONKEL HANS OG TANTE MALENE

MIN OPPLEVELSE AV HØYUM

HOVEDBYGNINGEN

OPPTEGNELSE OVER SLEKTEN SOM ER UTGÅTT FRA GÅRDEN ENGELSVIGEN
OG VESTRE REKLINGSHOLM

SLEKTEN FRA ENGELSVIGEN

SORGENE PÅ REKLINGSHOLM

GÅRDEN SKJELIN – MED ETTERKOMMERE ETTER ANDERS SIMENSEN OG
JOSEFINE KARINE JUULSDATTER

OPHUS NORDRE

MOUM VESTRE

ETTERKOMMERE FRA GÅRDEN HØYUM

KILDER OG INFORMANTER

SLEKT- OG FAMILIEHISTORIE MED UTGANGSPUNKT I GÅRDEN HØYUM I ONSØY

GÅRDSNAVNET HØYUM BLIR TIL.

Navnene kan deles inn i forskjellige typer, men jeg konsentrerer meg om Høyum. Navnet kan ende på

- ⌚ heim, -stad, -torp og –rud. Eller som på gammelnorsk:
- ⌚ heimr, -stadir, -porp og –rud. Skriftformen Heidheimum fra omkring år 1400 er at Høyum er et heim-navn. På normalisert gammelnorsk blir navnet Heid(h)eimar. Ordet heimr har også nærmest betydningen ”bosted”

På det sentrale Østlandet bærer en rekke større gårder fra eldre jernalder heim-navn, men endelsen ble også brukt for å betegne gårder som oppsto i tidsrommet år 600-1000 e.Kr. I Onsøy er foruten Høyum også Bossum et heim-navn. Disse navnene skriver seg fra eldre jernalder.

Navnet Høyum er skrevet på flere forskjellige måter; som Højum, Høium, Høyem og Høyum.

Onsøyfjordingen utgjorde godset Tom's samlede driftsenhet i jernalderen. Den nordre og vestre delen av Onsøylandet må en regne med lå under et sentralbosted i Råde i førromersk jernalder eller før. Mot øst var det Seutelva som dannet grensen for opphavsgården. Høyum ble først i nyere tid regnet til Onsøy sogn, og er oppstått ved utskilling fra Ælin i Råde.

Høyum ble altså ryddet i et utmarksområde som hadde ligget til sentrumsgården Ælin i Råde. Navnet derimot må være gitt fra Ørmen-siden (av elven). Det kommer av enten Haeimar eller Heideimar. Navnet betyr i alle fall ”den høytliggende gård”. Høyum ligger opp fra elva og høyere enn Ørmen , så begge formene kan være aktuelle.

Høyum hører til vikingtidsbosetninger på det som senere ble Rolvsøy-siden.

GRAVRØYSER OG GRAVSKIKKER

I Onsøy fins det 90 røyser uten jorddekke som en på grunnlag av beliggenheten, form, størrelse, oppbyggingsmåte og orienteringen i forhold til jernaldergårdene kan regne med er gravanlegg fra bronsealderen. Det er et høyt tall i forhold til andre bygder.

Den største røysa ligger øst i bygda, på Skåratoppen ved Skåra. Den er 20 meter i tverrmål og innpå 2.5 meter høy.

Store røyser finnes også på Høyum og Krabberød.

Mye av dalen som Seutelva nå renner i lå i bronsealderen under sjøen, og det var en bred fjord mellom Onsøylandet og Glemmenlandet. En la tydeligvis vekt på å bygge opp røyser langs denne ferdselsåren etter samme prinsippet som ble gjort i kystsonen.

De døde ble lagt i et kammer av stenheller i midten av røysa. Kammeret ble gjerne kledd med never før den døde ble lagt til hvile. De største kistene var fra 1,5 til 2 meter lange, og

bredden er minst 0,5 meter. Slike gravrom stammer fra eldre bronsealder, ca. 1800-1000 f.Kr. da folk ble lagt ubrente. Yngre bronsealder, i tidsrommet ca. 1000-500f.Kr. var det vanlig med likbrenning. Da ble benrestene lagt i en mindre kiste. Kisten skulle ligge på selve fjellet eller bygges opp omkring en bergsprekk.

Les også Onsøys historie bind I.

JORDEIERE

I Biskop Eysteins Jordebok (Den røde bok), som er fortegnelse over det geistlige gods i Oslo bispedømme omkring år 1400, har bispedømmet to eiendomsparter i Høyum med henholdsvis 12 og 16 øresbol, og skyldsummen er da 28 øresbol etter en senere eiendomshistorie.

Olavsklosteret i Tønsberg, som nå ligger i ruiner, var i middelalderen Nordens største rundkirke. Klosteret var den fjerde største jordeier i Onsøy i 1390-årene med en eiendomsmasse på 56 øresbol fordelt på syv gårder, deriblant Høyum. Det går ikke fram hvordan Biskopen fikk tak i jord. Muligens har det å gjøre med sjelegaver fra bønder. Bak de store eiendomsparter i Høyum, Kjølberg og Strand kan det skjule seg gaver fra prester eller geistlige og verdslige stormenn. Halvardskirken og klostrene hadde mulighet til å yte hjelp og pleie til folk som ikke kunne greie seg selv. Betalingen var gjerne jordegods, og det kunne være barnløse mennesker som ønsket seg en fredelig alderdom.

SOGNEOMRÅDET

I Biskop Eysteins Jordebok regnes Høyum og tre gårder til å ligge i Rolvsøy. Seutelva har vært grensen.

Under størrelsen på leidang (skatt) i Onsøy er en liste fra Riksarkivet over gårder som det er betalt leidang for i 1624: det gjelder smør, penger og korn. I tillegg en skatt som heter foring, som skriver seg fra 1500-tallet. Blant flere gårder er også Høyum, det er umulig å tyde hvor mye Høyum betalte.

BOSETNING

Etter Svartedauen ble all bosetning kraftig redusert. I 1450 lå den største bosetningen til Midtbygda østre del. Men den hadde holdt seg ganske bra i Ørmenfjordingen. Det var mange bruk som hadde hatt flere bruk og som var redusert. På Høyum hadde vært to bruk, men var nå redusert til å være en bonde på gården.

Et holdepunkt for å beregne folkemengden i senmiddelalderen må man fram til 1660-årene. Det ble tellet flest menn, men også kvinner hvis de var oppsittere på gården. ”På Høyum påbor en enke ved navn Anne”. Annes sønner var Håkon og Mats Mikkelsen. Etter manntall 1664.

En oversikt som Onsøy-fogden har satt opp i 1621 om tjenstefolk står: ”Drenge som tiener for full løn” står bl.a. Høyum. Tjenestejenter ble jo ikke registrert.

Når det gjaldt hestehold var det vanlig å ha 2-3 hester på midten av 1600-tallet. De minste gårdene hadde 1 hest eller ingen i det hele tatt. På 21 gårder hadde de 4-5 hester, men på Lund, Onsøy prestegård, Kjølberg, Elingård og Høyum hadde de 6-10 hester. På gode februksgårder som Høyum, Engalsvik og Borge hadde de i 1657 en buskap på 15 storfe, hvorav 10 var melkekuer. Da var smørverdien ca 35 daler.

(Tilleggsopplysning: Folketelling 1801 for g.nr. 1 viser at Mikkel Evensen er selveierbonde og hans kone er Elen Marie Ouensen. Ingen barn, men 3 tjenestefolk og en skomager/soldat som er inderst.)

DE MILITÆRE PLIKTER

Offiserene fikk inntekter av gårder fra 1671, men fra 1700-tallet fikk disse ikke inntekter fra gårdene Høyum, Berg og Spetalen. Det kan se ut som om disse gårdene har vært i privat eie da, ikke krongods.

I senmiddelalderen måtte biskopen finne seg i å få inn mye mindre landskyld enn før. I Høyum hadde bispestolen en eiendom på 16 fornigilde øre eller 8 huder, men på 1400-tallet måtte jordeieren nøye seg med 3 huder av den gamle landskyldtaksten.

Høyum og Ørmen hadde nesten 38% av den gamle landskylda i behold på 1400-tallet. Men utbytte av å investere i jord ble lite da renten gikk ned til det halve. Med andre ord - jordprisen sank kraftig.

FORARMEDE GÅRDBRUKERE I 1720

Etter Karl 12's felttog 1716 krevde Onsøys allmue skattefrihet. Krigen hadde påført befolkningen stor skade. Hestene var brukt i artilleriet. De var utsultet eller kjørt til døde. Det var tapt korn, såkorn og beitemarker. Befolkningen ville ha pengehjelp. Krigsstyreregnskapet fra 1720 viser at 13 gårdbrukere var forarmet, deriblant Høyum, og de slapp å betale "krigsstyr" det året. Onsøyningene måtte være fornøyd med få innvilget en liten skattereduksjon etter de svenske anfallene i 1716 og 1718.

BOSETNINGEN BLIR UTVIDET

Husmannsplasser og plassnavn.

De vanlige plassnavnene i Onsøy fra 1700-tallet forteller om bosetningsformen og de stedene plassene vokste fram på. De plassene som ble bygd opp på helt eller delvis dyrket mark har navn med "-huset". Under Høyum ble det plassen Høyum-huset. Det er karakteristisk at samtlige 13 -huset-navn i Onsøy fra 1700-tallet har navnet på den gården plassen hørte til som første ledd.

Det er understreket at det er selve boligen for husmennene og arbeidskraften de representerer for gården. Navnetypen går tilbake til 1600-tallet. Andre plassnavn har navn som har endelsen -hytta eller -stua. Navnet plassen kan også referere til gårdsnavnet.

Noen av plassene som var bebodd våren 1711 var gamle. Det gjelder også plassen Kjellhaga under Høyum, nevnt i 1674. Endelsen -haga betyr at det var inngjerdet jordstykke eller inngjerdet beitemark.

Plassen Høyum-huset er markert på kart fra Det norske Jegerkorps 1794.

Vi vet nå at Høyum-huset er merket på kart og er det huset som ble flyttet til den nåværende plassering på gården. Det er funnet rester etter grunnmuren til huset på andre siden av bekken i forhold til gården – altså sørøst.

Plassen Kjellhaga ligger ved siden av den nåværende "Mikalsen-gården".

EIERE PÅ HØYUM – gårdsnummer 222, bruksnummer 5-6.

Eierforhold fra tidenes morgen var Ælin i Rolvsøy.

Fra ca. 1820 Johannes Andreassen og Karen Nilsdatter.
 1867 Anders Hansen Høyum
 1919 Karoline Sofie Hansen Høyum
 25.11.1949 Hans Martin Hansen Høyum
 1978 Erling Høyum
 25.10.1985 Oddvar Høyum. Skjøtet datert 01.12.1985

LIVET PÅ HØYUM

Gården Høyum

Den muntlige tradisjonen som verserte i familien var den nedenfor, men den skulle vise seg å være mangelfull, men jeg tar den med:

Utdrag fra Ester Horjen Schieche's slektsbok:

”For ca. 150 år siden bodde der på en husmannsplass under gården Høium i Onsøy, en mann som het Andreas med sin hustru Marie. De hadde 2 døtre og

en sønn. Den eldste datter, Ellen, kom i tjeneste hos krigsråd Siwers, Trosvik, Fredrikstad. Hun ble gift med dennes sønn, som var kongelig prokurator. Han ble av regjeringen beordret til å ta bolig i Stavanger. Da de flyttet dit, tok hun med sin yngste søster Gunhild.

(Det er særlig interessant å lese om Johannes Andreassen's slekt på Høyum – g.nr. 7 brnr. 4 i 1801 - og hvordan hans søstre Elen og Gunhild's ekteskap førte til slektene på vestlandet.)

Sønnen Johannes Andreassen overtok plassen etter sin far, og da han var en arbeidsom og driftig mann, ble han snart selveier og kjøpte også jord. Han eide da en middels stor gård som han ved sin død i 1866 testamenterte til sin

hustru Karen's brorsønn, Anders Hansen Ræklingsholm”.

I 1801 folketellingen for på Høyum

viser at det er kun to gårder og ingen plasser. Det vil si; ingen plasser som er bebodd, eller som kanskje kan ligge under ligge under Tune eller Rolvsøy.

NB: I folketelling for 1865 er det mange plasser. (Se Digitalarkivet)

Den ene gården er som følger:

Andreas Jonsen 42 år – selveierbonde,

Maria Gudmundsdatter 32 år – hans kone,

Lars 11 år, Maren 7 år, Johannes 3 år, Elen 1 år. Oline tjenestepike og to eldre damer, antakelig søstre, og som er ”innerste” og ”almisselem”.

Altså er det Andreas Jonsen som eier og bor på gården Høyum – g.nr. 7 br.nr. 4 i 1801. Johannes er 3 år da. Andreas er selveierbonde og kan ha delt fra en part av gården til sønnen Johannes, mulig da han giftet seg med Karen i året 1817. Eller gårdparten kan være delt fra Gårdsnummer 7, bruksnummer 1, den vi kaller ”Paulsen-gården. Det gjenstår å finne ut.

Huset på ”vårt” Høyum, ble fortalt flyttet fra en plass - mulig det kan være Johannes som har flyttet det - til det som ble gården ”vår”. Vi må anta at låven og stabburet også ble bygd omtrent samtidig, ca 1830-50. Likedan smia, bryggerhuset med vognskjul og grisehus. (etter muntlig tradisjon).

Året 1865 viser at på Højum bor

Johannes Andreassen på 66 år, han bor der sammen med sin kone Karen Nilsdatter som er 72 år og født på Reklingsholm. De fikk ingen barn. De hadde Fredrik Kjønekssøn 17 år som tjener og Mina Kjønekssdatter 22 år er tjenestejente.

De hadde 2 hester, 5 kveg, 4 får, 1 svin, $\frac{3}{4}$ hvete, $\frac{1}{2}$ rug, $\frac{3}{4}$ bygg, 5 havre, $\frac{1}{4}$ erter og 5 tønner poteter.

Året 1875 viser på Højum:

Anders Hansen (37 år)– husfader – gårdbruker og eier – født 1838 i Raade..

Malene Rasmusdatter – hans moder – holder hus for sønnen – født 1810 på Lundeby i Raade,

Nikoline Hansen – opphold i drengestuen – hans søster – født 1842. (sinnsyk og døde ca. 50 år gammel 1892)

Elen Marie Olsdatter – opphold i drengestuen – tyende – tjenestepike født 1858

Hans Pedersen – drengestuen – tyende – tjenestegutt

Fredrik Anderson – drengestuen – tyende – tjenestegutt født 1848 Rye, Sverige.

De hadde 2 hester, 2 føll, 4 kveg, 2 kalver, 2 får, 1 svin, 2 t. bygg, $\frac{1}{2}$ rug, 5 havre, $\frac{1}{2}$ erter 20 gressfrø, og 8 tønner poteter.

Jeg legger merke til at Nikoline bodde sammen med tjenestefolkene i den lille drengestua.

Hun var sinnsyk og kanskje vanskelig. Det ble fortalt at hun sto oppe på det høye fjellet og sang så høyt at kalvene, som gikk på beite der, styrtet utfor stupet!

Året 1900 viser på Høyum:

Anders Hansen – gårdbruker, selveier – født 1838

Sofie Karoline Hansen – gårdmannskone – født 1871 i Borge

Malene Hansen – barn – født 1896

Agnes Hansine – barn – født 1898

Svend Olsen – tjenestedreng – født 1969 i Sverige

Emil Johansen – tjenestedreng – født 1885

Selma Paulsen – tjenestejente – født 1876 i Sverige.

Året 1910 for Høyum

Anders Hansen født 7.2.1838 i Raade, gårdbruker

Sofie Karoline Hansen født 11.9.1871, gårdmannskone

BARN:

1. Malene Hansen født 30.12.1896 datter

2. Agnes Hansine Hansen født 17.7.1898 datter

3. Hans Martin Hansen født 7.2.1901 sønn

4. Sverre Anton Hansen født 12.4.1903 sønn

5. Johanne Hansen født 14.4.1906 datter

6. Julie Helene Hansen født 17.8.1909

Alfred Jensen født 14.10.1887 tjenestegutt jordarbeider

Mathis Johannessen født 20.3.1870 kapitalist, det vil si at han betalte for seg.

Fra venstre bak: Agnes, Johanne, Hans, Malene, Julie Foran: Bestemor Linna og Sverre

**MALENE RASMUSDATTER (F.14.10.1810- død 1895) –
eller BESTEMOR HOLMEN – som hun ble kalt, kom til Høyum 1867.**

Malene var født på Lundeby i Råde.
Giftet seg i 1832 med Hans Nilsen (Født 1803-død 1864).
Se ellers slektsregisteret.

Bestemor var blitt enke 1. april 1863 da bestefar Hans
Nilsen døde, men hun brukte gården fram til 1877.

”Enken Malene Rasmusdtr. Lundeby solgte gården
Reklingsholm vestre den 28.2.1877 til Nils Jensen
Holmen (F. 1853). Han brukte den i 10 år og solgte til
Anton Hansen Baaserud.”
(Sitat Gårder og slekter i Råde)

Bestemor Holmen var en avholdt bestemor og et
samlingspunkt på Høyum.
Men hun hadde jo også vært en flink husmor og
bondekone på Holmen. Hun hadde mange fødsler og
mistet også to små gutter som het Nils.(se listen). En
tragedie var det også at datteren Nikoline var psykisk
syk. Hun ble med til Høyum og døde der i 1892, 50 år
gammel. Det var ikke slik livet skulle vært for datteren.

I historien der Fredrik Horjen (se Ester Horjen Schieche's slektshefte) forteller om livet på
Horjen, skriver han også:

”Fars eldste bror, Anders, bodde på Høium og etter at farmor var blitt enke, bodde hun der
til sin død. Vi barn syntes det var noe av et eventyr å gå gjennom skogen og besøke henne og
slekten der. Farmor hadde alltid noe ekstra godt liggende til oss. Når hun så oss komme
gjennom grinna, vinket hun alltid mot oss, og da måtte vi straks komme inn i stuen hennes
hvor hun alltid hadde noe godt fra skuffen sin å stikke til oss. Det ble tomt etter henne da hun
gikk bort, og vi minnes henne som den blide, gode farmor, som alltid tok glad i mot oss.”

Bestemor Holmen var streng kristen.
Hun lærte sine barn Luther's forklaringer, (som hun skrev i 1830):
”Hvem har skapt dig? Gud Fader
Hvem har gjenløst dig? Guds sønn
Hvem har helliggjort dig? Gud den hellige ånd
Når blev du et Guds børn? I den hellige dåp.”

”Tålmodig i trengsel, varaktig (utholdende) i bønn, Guds nåde virker med vår ånd at vi er
Guds børn” – brev til Romerne 8.16.
Dette har hun antakelig skrevet etter at hun falt og brakk lårhalsen, som jo aldri ble helet.
Hun var visstnok plaget og mer og mindre sengeliggende i 5 år etter bruddet.

Dette skrev hun ned i 1894:
”Fire fjele er min prakt,
Uti jeg bliver lagt.

*Et laken og litt mer,
Eier sådan mer enn fjel!"*

Bestemor Holmen døde 1895 på Høyum og ble gravlagt på Onsøy kirkegård.

BESTEFAR PÅ HØYUM ANDERS HANSEN HØYUM

Bestefar Anders ble født på Reklingsholm 7. februar 1838. Oppveksten på Reklingsholm vet vi ikke noe om, men det var nok som for bondesønner flest, hardt arbeide. Han var 28 år da faren døde.

Faster Karen og onkel Johannes på Høyum fikk aldri barn og da onkelen døde i 1866 hadde han og faster testamentert gården til Anders. I 1867 overtok Anders gården og Malene og de minste barna flyttet til Høyum.

Bestemor Linna kom til Høyum ca 1890 som hushjelp. Da hadde bestemor Malene falt og brukket lårhalsen. Det trengtes en sterk person til å løfte henne fra seng til stol - og bestemor Linna var ei sterk dame.

Det ble kjærlighet mellom bestefar og hushjelpen, men hun var ikke fin nok og de fikk ikke lov til å gifte seg av bestemor Malene. Ikke før Malene var død – i 1895 ble det bryllup. Unge Malene ble født i 1896, og alt var i orden. Etter det kom alle barna i tur og orden, den siste, min mor i 1909. Bestefar var en mann på 57 år før han kunne stifte familie. Han ble til gjengjeld en meget stolt far og veldig glad i barna sine. Han var altså 71 år da Julie ble født, og hun ble minst i flokken. Det fortaltes at hun fikk ikke gråte, men fikk viljen sin i ett og alt. Hun var jo også bare 9 år da pappaen døde av alderdom. Han hadde ligget til sengs noen år da knærne var utslitt og sviktet.

Bestefar Anders var en husfader som holdt kristendommen i god hevd. Han samlet alle på gården til lesning og salmesang hver søndag formiddag. Et lite trå-orgel ble brukt – særlig av onkel Anton (Horjen), men etter hvert av datter Agnes Hansine også. Hun fikk det med til Lillestrøm etter hvert, men jeg arvet det og det har fått sin plass hos min sønn Jørn Olav Rud i Kristiansand.

Bestefar Anders var nok streng, men kunne også ta seg en dram sammen med naboer og venner i godt lag. Han hadde vært på frierfotter på Ørmen og fikk ei datter i 1868. Hun het Anna Martine Andersdatter

Anders Høyum

Fam. Høyum 1918, fra venstre: Johanne, Agnes, bestefar, Julie, Sverre bak, bestemor og Hans

(F.24.04.1869)og ble gift til Kongsberg gård i Onsøy. Om det var en stor kjærlighet eller en rask forelskelse får vi aldri vite. Det mest sannsynlige er vel at jenta ikke var bra nok. Vi vet jo at oldemor Malene var en stram og bestemt dame som kom fra bra kår på Lundeby i Råde. Anders var i og for seg voksen nok, 31 år gammel. Men det ble ikke noe giftemål.

Elva gikk ganske stri forbi Høyum i gamle dager. Der ble det vasket tøy og gårdsfolkene badet der. Barna hadde forbud mot å bade, men det var fristende likevel. Harald Horjen, sønn av onkel Anton, var på ferie på Høyum. Han også hadde forbud mot å bade, men fristelsen ble for stor. Han ble tatt av strømmen og druknet. Sorgen var stor, Harald ble bare 18 år.

Bestefar Anders døde 26. september 1919 og ble begravet 3. oktober på Onsøy kirkegård.

Sofie Karoline og Anders

BESTEMOR PÅ HØYUM

SOFIE KAROLINE ANDERSDATTER F. 11. SEPTEMBER 1871

Bestemor ble født på gården Skjelin i Borge. Hun ble født som nummer to i søskenflokket, som etter hvert skulle bli 9 søsken. Det ble 5 jenter og 4 gutter. Foreldrene var Anders Simensen Skjelin og Josefine Karine Juulsdatter fra Ophus.

Som eldste jente på ble det mange tunge tak. Hun lærte alt som var nødvendig. Det kom jo godt med da hun ble gårdkone på Høyum i 1895.

Bestemor kom egentlig som hushjelp, eller som de sa; jente, på Høyum ca 1890, da bestemor Holmen hadde brukket lårhalsen og var avhengig av hjelp hele tiden. Bestemor Holmen måtte løftes fra seng til stol og levde slik i ca. 5 år.

Bestemor Linna var en stødig og rolig dame. Døtrene beundret sin mor noe helt utrolig, så hun må ha vært veldig dyktig. Som alle kvinner hadde hun fjøset, og melket til hun var over 60 år. Da hadde hun sagt at hun ikke orket mer. Tante Malene måtte ta over hele stedet. Etter at hun ble dårligere til bens satt hun og tørket opp da tante vasket. De bodde i bryggerhuset på sommeren i mange år. Det var ganske lite, men med en god bakerovn. Kammerset ved siden av hadde en seng, bord og stoler. Bestemor elsket å bo i bryggerhuset. Det var også veldig koselig. Jeg kan enda kjenne lukta av gammel bakerovn og aske. Bordet var fast på veggen og til å slå ned. Da er det forståelig at tjenestejenta kunne sove der. Det ble jo også kalt drengestua. Den var bygget over potetkjelleren og rett utenfor var kjøkkenhagen, med mange slags grønnsaker. Tante Malene's spesialitet var gresskar, så store som melkebøtter. Alt var frodig. Hagen hadde mange epletrær, eller på riktig språk: apal, De var gamle og krokete, men det var mye og gode epler. En apal hadde ganske sure epler. Den gikk vi forbi. Tror det var en villapal.

På Høyum ble det et stort slit da bestefars ben sviktet og han døde i 1919. Guttene var født i 1901 og 1903 og unge til å drive gården. Men, med felles hjelp og bestemors styrke gikk det bra. En av bestemors brødre, som hun hadde skrevet på for, klarte seg ikke, og hun måtte overta gjelden for han. Det var hardt, men det gikk. Min mor Julie gikk på sine ben til banken, som var ved Onsøy kirke, for å betale avdrag. For jobben fikk hun vekslpengene, og hun valgte å ta disse i frimerker så hun kunne skrive med en venninne. Moren min var alltid rask i regning og burde fått utdanning. Men det var utelukket.

Alle elsket bestemor. Det var en trafikk uten like. Folk kom og gikk, men de fleste ble en stund. Det var foruten den store familien, familien Eng og Horjen, familien Royter, Kjøstelsen (fargehandel). Familien til onkel Olaf Skjelin; tante Anna og Tutta, Ambjørg og Asbjørn Grimsøen, Toftebergslekta, fru Thelning, som også alltid kom for å hjelpe til ved anledninger. Hun satt alltid med kaffekverna. Det var virkelig tålmodighetsarbeid å male kaffe til masse mennesker. For ikke å snakke om alle smørbrødene som ble smurt med hjemmelaget pålegg og god salat fra hagen. Det måtte nok være miljøet med gjestfrihet og de lavloftede stuene og mye latter. Og latter var det til gangs, Alltid et eller annet. Jeg husker at tante Malene skulle støtte bestemor til pottestolen (hun var jo sengeliggende), da glapp taket og bestemor deiset ned i stolen, jeg tror hun slo seg også, men tante sto tvikrokete av latter. Tror alle andre hadde sett det alvorlige i situasjonen, men ikke tante nei! Jeg gjorde det, men det var komisk. I det hele tatt var det verdens mest naturlige ting at bestemor lå i senga, år etter år, Hun hadde bronkitt og hostet. Tante Malene sto opp mange ganger om natta. Og sånn skulle det være. I taket over senga var en stor krok hvor det hang et tau og i enden et slitt håndtak som

bestemor heiset seg opp etter. Håndtaket var blankslitt av lang tids bruk. Når bestemor ikke lå i senga, lekte vi ungene med det, heiste oss opp og kastet det rundt! Det spesielle på Høyum var at det ikke var egne barn der og vi tante og onkelbarna hadde fri tilgang i lek og utforskning. Noe vi gjorde til gangs.

Bestemor var raus, noe hun hadde lært fra hjemmet på Skjelin. Det gjaldt å hjelpe hverandre mest mulig. Alle søsknene på Skjelin "skrev på" for hverandre når de i tur og orden kjøpte seg hver sin gård. Tidene var harde og risikoen var stor, men de hjalp til.

Bildene fra Høyum viser mange og glade jenter på gården, de var jo fire jenter sjøl og det var mange venninner som kom på besøk.

Bestemor Linna døde i 1959 og ble begravet på Onsøy kirkegård.

For at vi skal kunne danne oss et bilde av bestemors gode omdømme tar jeg med tre av minneordene fra Fredrikstad Blad.

Linna Høium til minne.

Det var en solfylt dag med høy himmel og hvit sne da Linna Høium lukket sin øyne for siste gang i det vakre hjemmet hennes, som ligger så pent til ved fjellet i Østre Onsøy, mens skogene suser bakom og Seutelven renner stille forbi nedenfor.

Hennes hjem var av de gamle lavloftede stuer, hvor det alltid var en harmonisk fred – til felles med Linnas sinn og tanker – der hun la ned så meget strev og arbeide for sine.

Linna Høium var enke i mange år, og hun var sengeliggende de siste årene. Det var alltid en glede å besøke henne, og hun var glad og fornøyet når hun kunne delta i sangen og høre Guds ord. Hun hadde tatt sin hjelp og trøst i Ham som gjør alderdommen ung. Tross sine 88 år sang hun med like til det siste. Det var to møter i året, som Indremisjonen holdt i hennes hjem, som hun så fram til. Da kom dørene opp til hennes rom, og Gud var nær og ga trøst og oppmuntring.

Datteren Malene pleiet sin mor godt. Linna Høium vil bli dypt savnet av sine nærmeste, ikke minst av de 6 barn, og av mange venner, som besøkte henne mens hun var syk.

Vi lyser fred over minnet!

En venn

Onsdag den 17. februar ble Sofie Karoline Høium begravet på Onsøy kirkegård under meget stor deltakelse fra slekt og venner som ville følge en kjær avdød til det siste hvilested. Sørgehøytidligheten ble holdt i kapellet som også for anledningen var vakkert pyntet med lys og blomster.

Til innledning på minnestunden spilte organisten "Stjernesangen" av Sibelius, hvoretter Erling Hurrød med orgeldeltakelse sang "Gjem du meg" av Robert Lowry. Deretter sang så den store sørgeskare salmen "O, bli hos meg, nu er det aftentid". Sogneprest O.J. Amlie som holdt minnetalen, talte deretter over tekst fra Johs. Evang. Kap. 6, 6-8 vers. Etter sogneprestens tale sang så sørgeskaren "Hvor salig er den lille flokk"

På den fra før så vakkert blomstermykkede båre ble det fra den nærmeste familie, slekt og venner, pålagt vakre kranser, ledsaget med en varm takk for hva avdøde hadde vært for dem gjennom et langt liv. Etter kranspåleggingen sang så Erling Hurrød med orgeldeltakelse sangen "For Guds folk er hvilen tilbake". Som avslutning i kapellet spilte organisten "Jesus,

Jesus, du er min” av J.C Bach, mens kisten ble båret ut på gravlunden, hvor sognepresten foretok jordfestelsen.

Marskalker var Nils Holmen og Asbjørn Grimsøen.

MINNEMØTE FOR LINNA HØIUM

Ørmen bedehus var fullsatt av slekt og venner fra Råde, Borge, Torsnes og Onsøy på minnemøtet for Lina Høium. I alt var over 100 forsamlet.

Gårdbruker Arnt Spydevold, Råde ønsket velkommen, og ledet møtet. Etter bevertning var det andakt ved sogneprest Amlie.

Sangeren Leif Eng, Sarpsborg sang til orgeldeltagelse ”Ånders Herre” av Reissingen. Videre talte Torstein Andersen, Onsøy og avdødes datter Julie

Korseberg, Torsnes. Det ble en meget alvorstilt og stemningsfull stund. Spydevold takket alle som hadde villet vise avdøde en siste ære. Møtet ble avsluttet med

”Hvor salig er den lille flokk” og ”Skal vi møtes hist ved floden”, med A. Løvli ved orgelet.

Familien på Høyum (fra venstre): Johanne, Hans, Agnes, Bestemor Linna, Malene, Sverre og Julie

SPANSKESYKEN I NORGE 1918 – 19

Spanskesyken var en influensaepidemi som herjet over hele verden i 1918-19. Den tok livet av 50 – 100 millioner mennesker. Spanskesyken i Norge regner vi med tok livet av 13 – 15000 mennesker. Epidemien kom i tre forskjellige epidemier: sommerepidemien 1918, høstepidemien 1918 og vinterepidemien 1918-19. Høstepidemien ble regnet som den alvorligste. De fleste døde av lungebetennelse eller lungekomplikasjoner. Det var spesielt mange i alderen 20-40 år som døde. Mange familier ble rammet av personlig tragedie. Epidemien etterfulgte 1.verdenskrig som hadde startet i 1914. Det totale antall døde overgikk krigens tap.

Alle på Høyum lå syke på en gang og alle unntatt bestefar lå i spisestua. Julie, som var mist, lå i den nederste skuffen på det store framskapet. Hun var 9 år og liten av vekst, så det gikk fint. Men det må ha vært helt fullt. Bestefar Anders lå i kammerset, som han pleide. Han hadde jo ligget til sengs noen år da beina sviktet, knærne var utslitt.

Lærerinnen frøken Randers kom hver dag etter skoletid fra Haredalen skole for å pleie alle sammen. Hun fyrte i ovnen med noe som gav tjærerøyk og de trodde at det var grunnen til at ingen døde der i huset. Frøken Randers var datter av sogneprest Olaf Kristoffer Randers i Onsøy. Han var sogneprest fra 1910 – 1924.

Frøken Randers måtte ha hatt en fryktelig jobb med å vaske og tømme oppkast og toalettbøtter. Hun laget mat og fyrte i ovnen. Hun må rett og slett ha vært en engel av et menneske. Eller som Julie sa: En Florence Nittinggale (uttalt rett fram da ingen kunne engelsk). Julie hadde lest og hørt om denne vidunderlige sykepleier fra England og hennes

frøken liknet helt på denne Florence Nightingale (1820-1910, pioner på moderne sykepleie). Julie og Johanne hadde frøken Randers som lærerinne og var veldig glad i henne. Det ble snakket i mange ti-år om epidemien og det er først i de senere år at det ble klart at det var et influensavirus. For generasjonen som ble så hardt rammet var det en evig engstelse for gjentakelse. Det må ha vært en hard tid, da også bestefar døde 1919.

Onkel Hans og tante Malene

På Høyum ble det værende to ugifte søsken – Hans og Malene.

Onkel Hans hadde ikke god helse. Han var liten av vekst og mye plaget av magesår. Han var av vesen veldig forsiktig og så litt puslete ut. At han var kort liknet han nok på Reklingsholmsiden. De var visstnok korte og kraftige og hadde kullsort hår. Det hadde jo tante Malene og tante Johanne også. Det ble sagt at det var noe sør-Europeisk i slekta, men det må være veldig langt tilbake. Hver gang tante Agnes kom på besøk hadde hun med Vørterøl og det skulle drikkes med utrørt eggeplomme. Det var næringsrikt og viktig mot magesår. Men det var det verste onkel Hans visste! Stakkars, han tvinget ned noe, men greide å lure seg fra det. Søstrene var utrolig bestemmende over han. Men han humret og lo for det meste, eller ristet oppgitt på hodet og gikk til sitt. Det ble en veldig trist avslutning for onkel Hans. Han var med under grøfting av gården og befant seg i en dyp grøft da jordmasse raste over han. Johan Næsset, som også arbeidet der, greide å grave han fram, og han ble fraktet til sykehuset. Lungene var knust. Der levde han med store smerter i 3 dager til han døde.

Jeg vet ikke om onkel Hans noen gang hadde kjæreste, men det hadde tante Malene. På Kalnes jordbrukskole gikk det to gutter. Det viste seg at begge var like begeistret for tante. De oppdaget nemlig at de satt og skrev brev til henne på hver sin side av bordet. Siden det er lenge siden kan jeg røpe hvem det var: nemlig Edmund og Johan. Edmund var lenge gårdsgutt på Høyum. Han var nok ikke bra nok, han tok nemlig kvelden kl 5 hver dag. Da pusset han treskoene med fett og satte dem pent bort til neste dag. Uansett vær og onn tok han seg fri. Det er jo forståelig at slikt ikke gikk an. Johan hadde egentlig følge med ei dame fra bygda og giftet seg med henne. Men han ville visst hatt tante. Jo, tante hadde nok guttetekke da hun var sjarmerende og livat.

Tante Malene, som var eldst, fikk gå i sangkor da hun var ung. Hun fikk stemmeundervisning og hadde nydelig sopranstemme. Og hun fikk gå på Haugetun amtskole. Først sommerkurs i 1914 og senere helt kurs. Det var der hun broderte sin flotte hardangerbunad – som lå i så mange år ubrukt at det nesten ikke var mer igjen av den. Tante ventet kanskje på den dagen hun kunne stå brud. Men siden bestemor bestemte at hun aldri ville komme på fattighuset på Ørmen, ble jo tante gående hjemme all sin dag. Sann var det nok med onkel også, han trengtes hver dag. Og hvem kunne komme som svigerdatter i et hus med flere kvinner? Vi hørte at han hadde et godt øye til kusine Josefine, men hvem vet, hun gikk også ugift all sin dag. Tante Malene sa alltid til oss at hun var glad for å være ugift. Men, mot slutten, på Glemmen sykehjem kom "sannheten", hun angret på at hun ikke hadde valgt Edmund, det var han hun var glad i! Jeg vet det var gjensidig da jeg kjente Edmund godt fra et arbeidsfelleskap på 1960-tallet. Han spurte etter tante etter hver helg om jeg hadde vært på Høyum. Han glemte henne aldri. Men etter ønske (eller beordring) fra bestemor ble tante hjemme for å stelle for henne og broren. Tross alt virket tante fornøyd og stolt av arbeidet og hadde godtatt livet som det ble.

Vi hørte aldri at tante og onkel kranglet. Men jeg tror nok at tante freste noen ganger. Hun hadde jo et opp og ned temperament og onkel var stille og rolig. Det var i hvertfall aldri noe

ubehag av at de krangler. Nesten rart, siden de to gikk "på hverandre" hele tiden. Det var noen små tilfeller da tante sang altfor høyt at han ba henne dempe seg. Det var særlig under Hygga-møtene da hun endelig kunne synge ut. Hun sang så høyt og vibrerende at onkel Hans dyttet henne forsiktig i siden eller på benet. Da det ikke hjalp gikk han stille ut. Onkel var flau. Sånn var og er det med søsken. Tante Malene serverte, så lenge jeg kan huske, sukkerbrød og ingefærøl når det kom folk. Hvis det da ikke var eftasvæl og kaffe eller middag. Noe å bite i måtte til i dette gjestfrihetens hus.

Tante Malene kom den siste tiden til Glemmen sykehjem. Hun kunne ikke være hjemme alene lengre og det var veldig tungt å forlate Høyum, som hun elsket over alt. Hun døde i august 1986.

Det er historie nå, men for oss som levde nær, er historien levende.

MIN OPPLEVELSE AV HØYUM.

Tidlig i livet tok mamma og jeg toget – det vil si – Padda. Den gikk mellom Fredrikstad og Moss og stoppet på Høyum de første årene. Siden måtte vi gå fra Ørmen stoppested og det syntes jeg jo var veldig langt. Vi var glade når vi rundet svingen og gikk forbi Paulsen-gården. Da var det bare moro.

Andre ganger kjørte vi med pedal-forden eller lastebilen. Da gikk veien nesten rett ned på jernbanelinna. Det var skummelt da det var kort vei til svingen fra sør der toget kom. Tenk om bremsene ikke holdt! Vi holdt pusten. Det gjorde tante Malene også, hun var redd hver gang toget fløytet. Men det gikk alltid bra.

Veldig ofte var tante Agnes, onkel Gunnar og kusine Aina der for å hjelpe til med slåttene eller det som var av arbeide. En gang på sommeren måtte stuene tømmes og vaskes. Det var mye møbler og mye tepper. Da ble alt båret ut på plenen for å luftes og bankes. Det skulle være helt rent til bestemors bursdag 11. september – hvert år – inntil hun døde 1959.

Da ble huset fylt opp av slekt, naboer og venner. Uansett skurd eller mye annet å gjøre, verden stoppet opp på bursdagen til bestemor. Da var det bare å kose seg med kaffe og masse gode smørbrød og kaker. Det var en stor jobb på forhånd. Men jeg hørte aldri at noen klaget, sånn var det bare. Bestemor skulle gjøres stor stas på. Og stuene var fulle av rosa Høstfloks, som var tante Malene's yndlingsblomster. Det var lange blomsterbed med de skjønneste rosa blomster. Nabo Olav Torp var en kløpper til å dikte, og det gjorde han alltid til alle anledninger på Høyum. Jeg har tatt vare på en stor samling.

Fra gårdsplassen, onkel Gunnar på benken

Langs fjellet sto flere gamlepile trær. De ble beskåret nesten hvert år. Det som sto nærmest bryggerhuseet var størst. Det kom kanskje av at det sto nærmest brønn. Det drakk nok mye vann og kanskje var det derfor brønnen kunne gå tom på sommeren. Stammen var så stor at vi hadde lekestue oppe i stammen der hvor alle kvistene grodde utover og laget et fint rom. Treet holdt på å råtne så det grodde bare kvister i utkanten og det gjorde at både Aina, Synøve og jeg kunne sitte der. Vi klatret opp og ned.

Vi klatret rundt i fjellet også, men da var tante Malene mye sint. Hun var selvsagt redd vi skulle ramle ned og brette noe. Vi syntes bare hun var dum, for vi falt jo ikke ned!

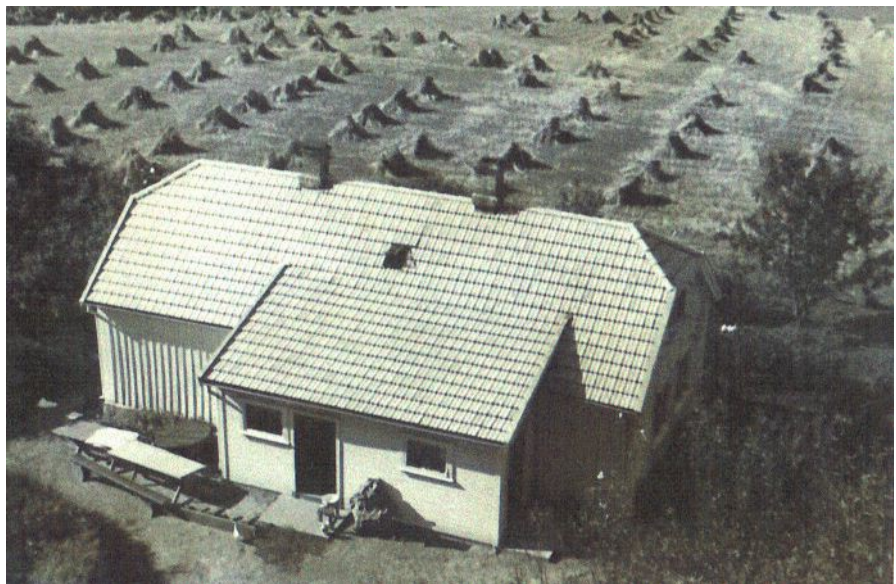
Opp for smia og grisehuset var det et jorde som gikk langs fjellet. Der turte ikke jeg gå alene. Der var nemlig Berjamannshøla! Og der bodde Berjamannen. Ingen hadde sett han, men han bodde der. Det var sikkert. Aina og Synøve elsket å skremme meg. Det var jo ganske skummelt også for sola ble jo borte på den kanten og det virket mørkt da det ble ettermiddag og vi hadde tid til å plukke blomster der. Jeg kan kjenne spenningen enda. De store jentene, Marit,

Aina og Synøve ville gå inn i hola, men det fikk de ikke lov til. Var tante Malene redd for at jentene skulle bli bergtatt? Ja, hvem vet. Det var enda mye overtro. Selv om ingen snakket om det lengre.

Vannbæring over gårdsplassen

Høyonna var koselig. Når vi raket høy i Myra hadde vi med saftogvann i spann. Jeg ser det for meg og jeg kjenner lukten av høy. Onkel Hans var roligheten selv. Tante kunne nok synes han var litt for rolig, hun hadde mer temperament. Men hun var aldri utålmodig på oss som raket eller tråkket høyet i vogna. Hun var bare sint når vi klatret i fjellet.

Hovedhuset med kornband til tørking på åkeren

Inne i huset var det en egen lukt. Det luktet både mat og gammelt hus og fyring fra svartovnen. Tante

laget mat bestandig. Alltid kom det folk og alltid var det noe som skulle vaskes opp. Og alltid luktet det fjøs i gangen. Men sånn var det når folk gikk ut og inn av fjøs og stall. Det var ikke

tid til å skifte og vaske seg før kvelden. Og hvor skulle de skifte og vaske seg? Kjøkkenet, med vaskevannsfat. Men der kom det alltid folk. Stakkars onkel Hans, han sa aldri et vondt ord om noen. Han, som vi kanskje regnet som litt puslete, var gløggere enn mange andre.

Oppe på det store framskapet i spisestua sto Ainas søte, lille vugge med en liten dukke oppe i. Den fikk jeg ta ned og leke med. Etter leken måtte den settes pent opp igjen. Der sto den til jeg fikk arve den!

Loftet var en egen verden. Det var støv og mye gammel skrot som jeg aldri ble ferdig med. Hauger med gamle blader. Og gamle tomflasker. Alle tomme kakeboksene til tante sto på et bord. Skakkloftet på begge sider var mørke og skumle så der turte vi ikke gå inn under. Men det kom en dag etter at onkel Hans døde, da mamma og jeg skulle hjelpe tante Malene med å rydde rommet hans. Da tok jeg en lommelykt å lyste inn på det ene loftet. Der så jeg det flotteste "maleri" jeg har sett noen gang; der sto rokken med en gammel barnestøvel under! Kingelvev hang ned fra taket etter "hundre år" og dannet et nydelig mønster i lyset av lommelykta. Sånn kunne det bare bli når ingen hadde rørt noe på mange år! Noe så urørt får vi aldri se igjen. Alle barn skulle ha et gammelt loft å gå på oppdagelse på. Det gjør noe med fantasien.

Som regel skulle vi overnatte. Det lille soverommet i sørenden var gjesterom. Rommet i nordenden hadde onkel Hans. Vi tok tantes dundyner både under og over. Selvfølgelig skulle vi ikke ligge på dyner, men det var det ingen som så. Tante hadde nok med å stelle bestemor til kvelden. Jeg har nok aldri sovet så godt noen gang.

Odd Torp var en ung mann som hadde de fleste av sine ferier på Høyum. Han bodde i Vadsø med sine foreldre og søsken, men sparte hele året for å komme ned. Han blir aldri ferdig med å snakke om Høyum. Det var hans foreldre som senere kjøpte plassen etter Grønkvist og hadde den som feriested. Odd var med på alt arbeid. Han var med da det gamle fjøset ble revet, han sparte seg ikke med å dra opp råtne gamle stokker eller rive ned bjelker. Han elsker fortsatt å snakke om det! Ny låve sto ferdig i 1960. Mens den nye låven var under bygging fikk dyrene være i fjøset hos Grønkvist, i Skredderhuset. Det var strevsomt å frakte alt foret dit og likedan melkingen foregikk for hånd. Men det var ingen som klaget. Det ble jo bedre tider etter hvert.

Odd var en tid til sjøs, før han tok lærerskolen, og ble lærer i Askim i mange år. Mens han var til sjøs skrev han mange kort og dikt til Bestemor, tante Malene og onkel Hans.

HOVEDBYGNINGEN

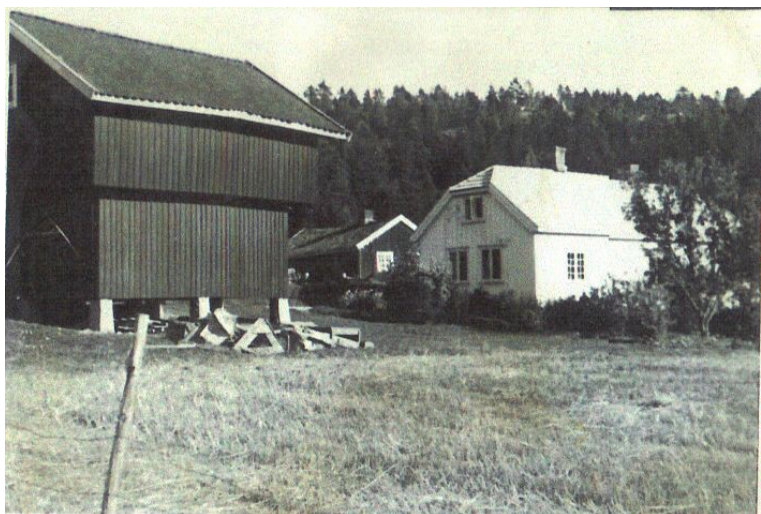
Hovedbygningen hadde egentlig ligget lengre opp i lia. og var blitt flyttet – til det stedet på gården som vi er kjent med. Jeg antar at huset var et sent 1600- talls hus. Det ble det revet ca.1990.

Fra Høyum gård

Huset var et midtgangshus – et tradisjonshus, byggeskikk som var typisk for Onsøy. Det kunne være ca 20 x 6 meter?. Det hadde brutte takvinkler og inngangen var da midt på langsiden, mot gårdsplassen og fjellet. Det ble bygget på en gang utenfor på langsiden som ble hovedinngang og det ble laget en kjøkkeninngang på kortsiden av huset mot nord samme påbygg. Antakelig ca 1920-årene.

I det originale huset kom man inn i hovedgangen (fra langsiden) og trappa gikk på høyre side opp til 2. etasje. Trappa gikk i vinkel med en avsats. Fra gangen kom man inn i kjøkkenet. Etter 1900-tallet ble kjøkkenet flyttet til nord-enden og det ble stue i midten der kjøkkenet hadde vært. Det ble da spisestue med Biedermeier møbler. Det var også et lite kammers i nord-enden som ble brukt til sovekammers for bestefar da han ble liggende til sengs og døde der.

Stabburet og hovedbygningen

Det var ganske lavt under taket og nydelige bjelker med profiler. De fleste vinduene var originale med gul- og hvit-skimret glass i små ruter. De var nydelige. Tante Malene hadde hvite trådgardiner og pelargonier. Det var alltid så spesiell lukt etter mange års bruk og fyring. Alt var skjevt, gulvet og taket skrånet, men veldig sjarmerende.

Storstua i sørenden hadde to vinduer mot sør og et mot vest. Den hadde en fin etasjeovn med mange "blonder". Der var nesten bare møbler i Biedermeierstil. Altså fra 1840-60 tiden. Et stort rundt bord med typiske stoler som hadde kjempehøy stopping i sort skinn, sofa med sort skinn, engelsk gyngestol, konsollspeil med lavt bord, tante Malene's skatoll i bjørk (der hennes hemmeligheter ble oppbevart, og hvor vi aldri fikk adgang!) Der oppbevarte hun sin hardangerbunad som hun hadde sydd på Haugetun (kan ha vært 1915.). På veggene hang bilder av dronning Maud og kong Haakon, samt Norges storting 1814 og Eidsvoldsbygningen. Klassiske nasjonalistiske bilder. Det mest nasjonalistiske som kunne tenkes til finstas var også Hardangerbunad. (Østfoldbunaden var jo ikke konstruert enda).

I spisestua sto også det store framskapet, som var datert 1790, spisestuebord og buffet i Biedermeier, nydelig bjørk tre, en divan og små bord. På buffeten sto tantes stolthet; to sølvplett nydelige stettefat og 2 doble lysestaker. Det hang fullt av familiebilder på veggene.

Jeg har studert mange ganger på hvor de pene møblene var arvet fra, men de kan ha blitt laget eller kjøpt nye da Anders fikk testamentert gården og de hadde nok penger etter å ha solgt Reklingsholm i 1877. Biedermeier stilen er fra ca. 1850. Det store framskapet som sto i spisestua var laget i 1790, men vi vet ikke hvor det var arvet fra.

OPPTEGNELSE OVER SLEKTEN SOM ER UTGÅTT FRA GÅRDENE ENGELSVIGEN OG VESTRE REKLINGSHOLM.

Den arm av Glomma som går gjennom Soli foss, deler seg straks nedenfor fossen i to armer. Den ene, som går sydover, kalles Visterflo og forener seg ved Greåker med hovedløpet. Den annen arm går vestover og kalles Skinnerflo. Denne forener seg ved Fredrikstad med hovedløpet. Av disse to elver dannes Rolvsøy, på hvis sydspiss Vestre Fredrikstad ligger. På nordsiden ligger blant andre gårdene Østre og Vestre Reklingsholm, som visstnok tidligere har hatt navnet Skinre ved Skinnerflo (Sml. Gårdsnavnene Vister og Visterflo). Gårdene Reklingsholm som er de eneste gårder på Rolvsøy som hører til Råde sogn, bærer tydelige spor av å ha vært omflytt av elven. Østre og Vestre R., som den gang var bare en eiendom, kaltes visstnok også bare Holmen.

I følge Rygh; "Norske Gårdsnavn" og Kiær; "Topografisk beskrivelse" kjøpte den franske oberst Martin Jørgen Rochlinge Østre og Vestre Holmen av kongen i året 1666. Obersten døde i 1691 og hans enke solgte gården til Kjonig Gundersen (1677 - 1727). Gården ble nå delt mellom hans to sønner, Gunder Kjoniksen, som fikk østre del, og Nils Kjoniksen som fikk vestre. Kjonig Nilsen, dennes sønn (1731) var omkring 1740 eier av gården Vestre Reklingsholm. Hans sønn, Nils, fødtes 1761 og overtok gården etter faren.

SLEKTEN FRA ENGELSVIGEN SOM ER VÅRT OPPHAV I GRENENE FOR KJØNIG GUNDERSEN OG INGRID GUNDERSDATTER

GENERASJON I

1:1 Gunder Nilsen Engelsviken Født 1604 i Engelsvigen.

Død 1688.

Gift med

1:2 Ellen Olsdatter Strømnes Augeberg i Råde

Barn:

- 1. Nils Gundersen Engelsviken. (1657 – 1723)**
Gårdbruker på Ambjørnrød.

GENERASJON II

2. Kjonig Gundersen Reklingsholm F 1665 i Engelsviken.

Flyttet fra Engelsviken til Reklingsholm i Råde ca. 1710.

Hans yngste barn ble døpt i Råde i 1713.

Død 1727 på Reklingsholm

- 3. Ingrid Gundersdatter Engelsviken. Født på Engelsviken. Gift 2. gang på Visur i Borge. Død 1727.**

Ingrid Gundersdatter blir vårt opphav til bestemor Karoline Sofie Andersdatter Høyum's slekt på Skjelin gjennom Helene Andersdatter fra Laverød i Torsnes, via mange generasjoner tilbake til Ingrid på Visur.

Kjønig Gundersen gift med

Eli Olsdatter Roer Født ca 1668.

Eli er datter av Ole Mikkelsen Støtvik på Roer østre og Anne Olsdatter Gate.

BARN:

Eli g.m. Poul Eriksen Høyum

Anne g. 1720 m Mogens Andersen Borge i Onsøy

Inger f. ca. 1703 g. 1728 m. Jon Tolfsen til Holme

Maren g.m. Michel Guttormsen Evenrød og Grystad i Rygge og er besteforeldre til Hans Nilsen Hauge

Nils f. ca. 1708 – se u. Reklingsholm og

Gunder Kjønigsen f. 1713 – død 1780. Eier halve gården - Østre Reklingsholm. Se Gårder og slekter i Råde.

Gården Reklingsholm var krongods inntil oberst Maquard de Rochlinge (les om obersten i Fredrikstad bys historie) kjøpte Reklingsholm (Skinnarøy) i 1668. Hans enke og arvinger solgte gården til Kjønig Gundersen ca. 1715.

II:1

Nils Guttormsen Engelsviken (Not 5) Født 1580 på Engelsviken. Død 1655.

BARN:

II.2

Gunder Nilsen Engelsviken (Not 5) Født 1604 i Engelsviken. Død 1688.

Simon Nilsen Rød Engelsviken. Født 1612. Død 1670(?) i Onsøy.

Malene Nilsen Engelsviken.

II:3

Oluf (Ole) Ellingsen Kaar Auberg. Født 1627 på Strømnes i Råde.

(Ble senere enkemann og giftet seg til Støtvik i Rygge.)

Kilde: Bygdebok for Råde side 651.

BARN:

Ellen Olsdatter Strømnes Augeberg (Se I:2)

Elling Olsen (Olufsen.) Kaar Strømnes. Kilde: Fra "Varden" 1953. Slekten på Engelsviken i eldre tid.

GENERASJON III

III:5

Elling Olufsen Kaar Auberg. Kilde: Bl.a. Bygdebok for Råde side 651 og 668. Elling eide foruten Auberg også eiendommene Skott på Eiker, eiendommer i Sigdal, Opsal i Kråkstad, Vik og Østby i Skjeberg, Bærø i Hobøl, Nes ødegård og Berg i Eidsberg. Han ble for øvrig regnet som en av Rådes rikeste menn, født i 1560. Død 1619. (Barn II:3, Far IV:9. Mor IV:10)

Gift med følgende ane.

III:6

Eline Pedersdatter Skjørtorp. Kilde Bygdebok for Råde side 667 flg. ”født i Rakkestad. Eline tilhørte en gammel Rakkestad-slekt som har aner langt tilbake i tiden”. (Barn II:3, Far IV:11, Mor IV:12)

Gift med foregående ane.

GENERASJON IV

IV:9

Oluf Ellingsen Kaar Auberg

Gift med følgende ane.

IV:10

Valgerd Sigurdsdatter Skråtorp. Skjeberg

SE OGSÅ ELDRE GENERASJONER:

IV:11 Peder Saxessøn Skjørtorp – XXVI Harald Hårfagre. Norsk konge.

Død år 940.

Kilder:

Slekten Engelsviken

Artikkel i Åbyge – Borge historielag 1996.

Link til heftet Engelsviken

Kjønig Nilsen Reklingsholm f. 1736 – 1807), gift med

Sigri Mathisdatter Barkholt f. 1743 på Sønsterød.

Barn:

Nils Kjønigsen – se nedenfor.

Barn:

Nils Kjøniksen (1767 – 1845). Gift med

Anne Jensdatter Ørmen (1771 – 1805)

Sitat fra Gårder og slekter i Råde:

Nils var gift 1. gang med:

Anne Jensdtr. Ørmen (1770 i Onsøy – 1805 i Råde). ”Hun omkom på Gresvikfloa lørdag 11. mai i stormfylt vær på hjemreise fra Fredrikstad med 4 reisefeller: Gunder Jensen Reklingsholm østre 21 år, Hans Syversen Snata 20 år, Nils Jonsen Tofteberg 34 år og hustru Kristine Pedersdtr. 34 år. Alle ble gravlagt 18. mai 1805 på Råde kirkegård.”

Nils ble altså enkemann 38 år gammel. Sønnen Hans – som er vår tippoldefar – var bare 2 år da moren døde. Så ble det også hans’ skjæbne å drukne 61 år gammel da han gikk gjennom isen på Glomma i april 1864.

BARN av første ekteskap: Kjøning,

Karen Sofie (Født 1794. Gift 1817 med Johannes Andreasen Høium),

Maria (Født 1796 – død 1812)

Ellen (Født 1798. Gift med Christen Nilsen Rostad)

Jens (Født 1799-1800)

Jens (Født 1801-1802)

Hans (Født 29. januar 1803 – død 10. april 1863)

(Kjøpte gårdpart av brødrene Kjøning Nilsen og Nikolai Nilsen Reklingsholm)

Nils (Født 1806)

Gift 2. gang med

Inger Kjøningsdatter (Født 1773-død 1843. Enke etter Nikolai Jonsen Holer.)

Barn av 2. ekteskap:

Anne (Født 1807. Gift 1832 med Halvor Olsen Rød i Tune.

Nikolai (Født 1810. Kom til Elvestad)

Jon (Født 1813, se u. br.nr. 7)

Mathis (Født 1816. Kom til vestre Lundeby)

Helle Sofie (Født 1820. Gift 1854 med Christoffer Olsen Frakkestad)

Hans Nilsen (29.januar 1803)var gift med:

Malene Rasmusdtr Lundeby (døpt 14.10.1810 – 1895).

Datter av

Rasmus Olsen (1754-1844) og Anne Pedersdatter Rød (1766-1822)

(Se Gårder og slekter i Råde under Bakken, Lundeby, Huseby søndre/østre)

Rasmus Olsen (døpt 20. mars 1754 i Vågå – død? 1844 på Bakken) var husmann på Bakken en plass under Rød fra 1792 og kjøpte en gårdpart av vestre Lundeby. Han fortsatte å bo på Bakken,

Gift 1794 med datteren på Rød, **Anne Pedersdtr.** (1766 på Huseby – 1822).

Hans foreldre var **Ole Syversen og Rønnog Rasmusdatter.** En bror: Syver, er døpt 20. oktober 1748. De har bodd omtrent der Vågå sentrum er nå.

Barn av Rasmus og Anne:

1. Andreas Rasmussen (1795-1886)
2. Paul Rasmussen (1798-1801)

3. Jørgen Rasmussen (1802-1885)
4. Olia (1807, gift 1828 med Anon Andersen Henes)
5. **Malene Rasmusdatter** (1810 – 1895)

Hans Nilsen og Malene Rasmusdatter's barn:

1. Anne (født 2. mars 1833), gift med Anders Lundeby (sin fetter)
2. Nils (født 12. okt. 1834 – død et år og 4 uker gammel)
3. Nils (født 1836 – død 13 uker gammel)
4. **Anders (født 7. febr 1838, gift med Lina** (Sofie Karoline Andersdtr 11.9.1871 - 1959)
5. Elen Marie (født 18. april 1840), gift med Karl A. Olsen fra Mandal. (Søstersønn av Johannes Høium). 6 barn.
6. Nikoline (født 21. mai 1842- død på Høyum 50 år gammel)
Jens (født 26. mars 1845 – død 1 år gammel)
7. Kjøning (født 8. jan.1847), gift med Waleska Ursula Karoline Smith. Han var bokhandler i Flekkefjord i 40 år, døde 1919. Ingen barn.
8. Mina (født 19. juli 1849), gift med Andreas Mathisen, Glemmen. Tidlig enke. 3 barn.
9. Johanne (født 24. juli 1851), gift med vognfabrikant Erik Eriksen fra Mandal. 3 barn.
10. Anton (født 4. desember 1853), Horjen, gift med Rina Jensen fra Mandal.7 barn.
(Skrevet på Høium Nytårsaften 1854 av Anton Hansen, senere Horjen)

SORGENE PÅ REKLINGSHOLM

Nils Kjøniksen var gift med:

Anne Jensdtr. Ørmed (1770 i Onsøy – 1805 i Råde). ”Hun omkom på Gresvikfloa lørdag 11. mai i stormfylt vær på hjemreise fra Fredrikstad med 4 reisefeller: Gunder Jensen Reklingsholm østre 21 år, Hans Syversen Snata 20 år, Nils Jonsen Tofteberg 34 år og hustru Kristine Pedersdtr. 34 år, Alle ble gravlagt 18. mai 1805 på Råde kirkegård.”

Nils ble altså enkemann 38 år gammel. Sønnen Hans – som er vår tippoldefar – var bare 2 år da moren døde. Så ble det også hans' skjæbne å drukne 61 år gammel da han gikk gjennom isen på Glomma i april 1864.

Bror av bestefar Anders, Anton Horjen, skrev i sine memoarer:

”Min barndoms første og største sorg hendte da jeg var 10 år gammel. Det var da min far, søndagen den 10. april 1864, falt gjennom isen på Glomma og druknet. De kom kjørende hjem med ham, og mor og vi søsknene samlet oss hulkende omkring båren. Mor brukte eiendommen ennå noen år, men da vår eldste bror gjennom testamente fra en barnløs faster skulle overta gården Høium, flyttet mor med oss to minste dit og foresto husholdningen for sønnen.”

GÅRDEN SKJELIN I BORGE

Etter tegning av eldre maleri

I 1801 på Schelind bor:

Hendrich Simensen Gaardmann og bordkjører 53 år - født på Veberg 1748,
gift med

Johanne Svendsdatter 32 år (født på Heia eller Sandheia 1769).

(Datter av Svend Henriksen Heia (Sandheia.) Utskrevet i militære plikter 1725)

BARN

Simen deres børn 7 år (F.1794)

Svend deres børn 5 år

Karl deres børn 1 år

Pernille deres børn 8 år

Erik Andersen tjener 23 år

Anne Olsdatter tjener 28 år

Eier av Skjelin

Simen Hendrichsen F. 1794

Gift med

Helene Andersdatter Laverød F. 1798, døpt 1. april på Laverød i 1801.

NB:

***Fra Helene Andersdatter går generasjonene tilbake til Ingrid Guttormsdatter Engelsviken.
Se Slektstre.***

BARN Bl.a

Anders Simensen (1825)

I 1865 på Skjelin bor og eier

Anders Simensen som ungar på 40 år med husholderske
Magdalene Hansdatter 36 år fra Hvaler, samt fostersønn på 5 år: Anton Halvorsen.

Folketelling for 1865 på Skjelin søndre:

Henrik Simensen F. 1823 – 43 år, Gårdbruker og selveier

Magdalene Torbjørnsdtr. Hans kone – 41 år.

Anders Hendriksen deres søn, 13 år

Halvor Hendriksen, deres søn 3 år

Torine Hendriksen, deres datter 20 år

Karen Hendriksen, deres datter 16 år

Anne Hendriksen, deres datter 8 år

Sofie Hendriksen, deres datter 5 år

Bolette Hendriksen, deres datter 1 år

Folketelling for 1900 på Skjelin søndre:

Simen Henriksen F. 1849 Gårdbruker og selveier

Henrik Simensen F. 1823 Føderaadsmann

Olga Jensen F. 1874 Tjenestepige

På Skjelin 1870 bor:

Anders Simensen (født 1825 på Skjelin – død på Skjelin) og

Josefine Karine Juulsdatter (født 1844 på Ophuus
nordre – død på Skjelin)

*Det fortelles at da Anders kom til Ophus for å kjøpe
hest, han var 22 år, ble han så betatt av ei nydelig
tulle som lå i vogga. Det var Josefine Karine.
Tjuetre år senere giftet de seg!*

BARN:

1. Herman Julius Andersen Kure født 20. juli 1870 på Skjelin og døde 23. september 1948 på Kure 78 år gammel. Han eide Kure i Borge).
2. **Sophie Caroline Andersdatter** (født 11. september 1871 på Skjelin og døde på Høyum).
3. Clara Amalie Andersdatter (født 5. mai 1873 på Skjelin og døde 2. april 1945 på Tofteberg 71 år gammel).
4. Jens Olaf Andersen (født 20. mars 1875 på Skjelin og døde av kreft på Havn i Skjeberg).
5. Julie Anette Andersen (født 28. februar 1877 på Skjelin og døde 12. juli 1908 på Ødegård i Torsnes 31 år gammel).

Anders Skjelin og Josefine Juulsdatter

6. Hanna Severine Andersdatter (født 26. januar 1879 på Skjelin og døde 14. februar 1910 på østre Tofteberg 31 år gammel).
7. Hans Marensius Andersen Skjelin (født 6. juni 1881 og døde 27. desember 1967 på Skjelin 86 år gammel).
8. Jørgen Emil Skjelin (født 14. juni 1884 på Skjelin og døde på Solberg i Skjeberg. Han eide Solberg).
9. Helime Emilie Andersdatter (født 7. september 1887 på Skjelin og døde 10. november 1918 på østre Tofteberg 31 år gammel i spanskesyken).
Søstrene Hanna og Helmine var gift med samme mann: Edvin Tofteberg, men ikke på en gang. Se dødsår.

ETTERKOMMERE PÅ SKJELIN ETTER

HANS MARENSIUS ANDERSEN FØDT 06.06.1881 – DØD 27.12.1967 86 ÅR GAMMEL

ARNE Skjelin født 10. mars 1913 på Skjelin og døde 13. november 2001, 88 år gammel.
Gårdbruker på Skjelin. Gift med

Marta Ostorp den 29. juni 1945 i Tune. Født 21. april 1922

BARN

Torolf Skjelin født 5. januar 1946 i Skjelin
Marit Synnøve Skjelin født 13. november 1947 i Skjelin
Hans Marius Skjelin født 13. mars 1951 i Skjelin
Øivind Skjelin født 1. november 1953 i Skjelin

ELSE Skjelin født 1. januar 1919 i Skjelin gift med
Juul Birger Furuseth, den 4. august 1956. Han ble født 1. februar 1915 i Ås, Vestre Toten,
sønn av Johan Pedersen Furuseth og Bertha f. Sveum. Juul Birger døde 4. november 2001.

BARN

Kirsten Margrethe Furuseth født 6. juni 1956 i Askim

GUNNE SKJELIN født 11. september 1925 i Skjelin. Gift med
Ruth Marit Lindstad i 1952 i Hafslund. Hun ble født 28. februar 1932.

Notat: Gunne jobbet som bygningsarbeider. Gårdbruker på Skjelin og torghandler på
Sarpsborg torg.

Ruth Marit jobbet som kontordame, bonde og torghandler.

BARN

Solfrid Gunny Skjelin ble født 15. oktober 1953 i Borgenhaugen
Gunhild Skjelin ble født 16. juni 1960 i Skjelin

**Slekten Skjelin vil komme i sin helhet i «Gårder og slekter i Borge»
og «Torsnes 2014»**

PÅ OPHUUS NORDRE

Josefine Karine Juulsdatter's foreldre på Ophuus nordre:

I 1865 bor følgende på Ophuus:

Juul Nielsen 59 år (1806 i Glemminge) gårdbruker og selveier, gift med
Karen Jørgensdatter 62 år (døpt 21.10.1804) fra Moum vestre i Borge – død på Moum søndre)

Barn:

Nicolai Juulsen (1835) 30 år sønn – hjelper faderen med gårdsbruket

John Juulsen (1845) 20 år sønn – hjelper faderen med gårdsbruket.

Juliane Juulsdatter (1840) 25 år deres datter.

Josefine Juulsdatter 21 år (1844) deres datter.

I 1801 PÅ MOUM VESTRE BODDE:

Jørgen Jensen Husbond 35 år Gårdmann, selveier og bordkjører

Erika Gundersdatter hans kone 32 år

Gunder - deres barn 11 år

Jens - deres barn 2 år

Gunbor - deres barn 8 år

Henricha - deres barn 5 år

NB: Karen - deres barn er født 1804

Johan Gullichsen – tjener 22 år

Karen Jørgensdatter, Moum

har etterlatt seg et hjertehus i sølv (laget i 1790), gravert 1850 med bokstavene KJD.

Samt en linbråke (trekniv) merket KJDM 1822.

Tingene var arvet til Høyum gjennom bestemor Lina.

HISTORIEN OM

Erika Gundersdatter og Jørgen Jensen PÅ VESTRE MOUM I BORGE 1808 da 18 soldater ble innkvartert på gården.

En grenader fra Volda som het Jacob Rasmussen Vassbotn har i lange perioder oppholdt seg i Borge og Torsnes.

Den 1. august 1808 kom han fra Fredrikstad sammen med de øvrige Bergenhusiske grenaderer til Moum-gårdene, som skulle huse dem. Dagen etter ble han innlosjert hos Jørgen Moum, som i tillegg hadde 17 andre soldater i huset. Bonden selv var vel grei nok, men konen på gården var lite vennlig sinnet. ”Hun vilde ikke yde noget som var godt for oss, som fremmede var. Vort herberge blev usselt! Jeg og mine Cammeratter Led ildt, måtte vi ligge i Heste Stallen, 2 Mænd i hver Baas rum”.

8. august hadde bataljonen mønstring og eksersis på Borgemoen, hvor de ble ledet av prins Christian August, som selv deltok aktivt i øvelser i skyting og terrengmanøvrer i området rundt eksersisplassen. I slutten av måneden senere var de tilbake på Moum. Etter 2 ukers opphold der bar det igjen tilbake til Berby og Enningdalen.

Da mennene og sønnene ble utkommandert til Fredrikshald, så var det kvinnene som måtte drive med alt gårdsarbeidet! I 1806-1808 var det store uår. Krigen med Sverige var hard. Soldatene tok hestene og maten.

Les også historien om datteren Gundbor's tragiske liv i Åbygge 2012!

ETTERKOMMERE FRA GÅRDEN HØYUM

1. MALENE (30.12.1896–1987) ingen barn
2. AGNES HANSINE (17.07.1898-1989) g.m. Gunnar Gundersen Elind

BARN:

- 2.1. Synøve Linnea Gundersen Elind (1923 – 18.11.1931)
- 2.2. Aina Reidun Gundersen Elind (19.12.1933)

3. HANS MARTIN (1901-1971) ingen barn

4. SVERRE ANTON (12.04.1903-25.09.1983) g.m.
Hjørdis Ingeborg Korseberg (11.05.1905-19.11.1969)

BARN

- 4.1. Inger Sofie Holm (25.09.1929-) g.m.
Arve Holm ((24.09.1927-)

BARN

- 4.1.1. Vidar Holm (13.09.1960) samboer med
Sigrun Agate Hexeberg (14.02.1969)
- 4.1.2 Egil Andre Holm (22.07.1966) samboer med
Lillian Engen (19.02.1969)

BARN

- 4.1.2.1 Pål Andre Holm (14.07.1999)
- 4.1.2.2 Thomas Holm (08.03.2006)

- 4.2 Anders Torolf Høyum (11.05.1931-25.10.1946)

- 4.3. Erling Sverre Høyum (12.04.1933) g.m.
Gudrun Dahl (21.06.1935)

BARN

- 4.3.1. Tormod Erling (11.12.1959) g.m.
Mia Kjølborg (29.03.1960)

BARN

- 4.3.1.1 Thomas Tormod (21.11.1986) g.m.
Jeanette Larsen (26.07.1989)

BARN

- 4.3.1.1.1 Mathias Larsen Høyum (25.11.2011)
- 4.3.1.2 Marius (28.04.1990)

- 4.3.2. Oddvar Høyum (02.02.1963) g.m.
Heidi Merethe Martinsen (24.05.1961)

BARN

- 4.3.2.1 Charlotte (14.08.1986)

4.3.2.2 Anders (24.09.1988)

4.4. Helge Øyvind Høyum (03.11.1942-06.06.1984) g.m.
Vigdis Andersen (22.04.1949)

BARN

4.4.1 Pål Andre Høyum (01.10.1970) g.m.
Christin Strømnes Andersen (17.11.1974)

BARN

4.4.1.1. Øyvind Alexander Høyum (29.01.2006)
4.4.1.2 Mathilde Sofie Høyum (01.02.2009)

5. JOHANNE MARIE Borgås (14.04.1906-21.06.1984) g.m.
Sigurd Borgås (15.10.1899-17.09.1970)

BARN:

5.1. Marit Hovland (26.07.1938) g.m.
Sigmund Hovland (01.05.1935-08.12.2000)

BARN

5.1.1. Ivar Hovland (08.09.1961)
5.1.2. Karin Eriksen (14.07.1967) g.m.
Rikard Eriksen (14.05.1965)

BARN

5.1.2.1 Inger Marie Eriksen (18.01.1991)
5.1.2.2 Henrik Eriksen (10.05.1995)

5.2. Astrid Torp (30.09.1944-16.11.1995) g.m.
Oddvar Edvard Torp (20.02.1948)

BARN

5.2.1. Marianne Torp (20.07.1971)

6. JULIE HELENE Korseberg (17.08.1909-) g.m.
Olav Karsten Korseberg (26.05.1902-29.07.1986)

BARN

6.1. Ingebjørg Synøve (18.11.1936) g.m.
Ingvar Magne Hermansen (09.05.1933)

BARN

6.1.1 Torbjørn Olav Hermansen (21.07.1960-) g.m.
June Edvardsen (28.07.1963)

BARN

6.1.1.1 Olav Johannes Korseberg Hermansen (21.09.1989)

6.1.1.2 Bjørn Thomas Korseberg Hermansen (08.02.1992)

6.1.2 Raymond Magne Hermansen (11.01.1963) g.m.
Grethe Bakke Hermansen (28.07.1968)

BARN

6.1.2.1 Jonas Bakke Hermansen (06.05.1993)

6.1.2.2 Emil Bakke Hermansen (20.02.1997)

6.1.3. Terje Johannes Hermansen (24.05.1966) g.m.
Marianne Hermansen (23.06.1968)

BARN

6.1.3.1 Håkon Christian Hermansen (11.07.1994)

6.2. Solveig Helene Korseberg (14.11.1942) g.m.
Ludvig Rud (06.12.1942)

BARN

6.2.1 May Birgitte Rud (13.05.1967) g.m.
Rune Johansen (29.04.1971)

BARN

6.2.1.1 Malin Rud Aas (14.08.1987)

6.2.1.2 Magnus Rud Johansen (11.02.1999)

6.2.1.3 Herman Rud Johansen (03.12.2003)

6.2.2. Johan Kristian Rud (31.01.1969) g.m.
Christina Kingsrød (03.02.1973)

BARN

6.2.2.1 Sommer Josefine Christinadatter Rud (11.06.2002)

6.2.2.2 Sigri Neva America Christinadatter Rud (19.02.2004)

6.2.3. Jørn Olav Rud (15.05.1972) g.m.
Hege Hummelvoll (03.03.1971)

BARN

6.2.3.1 Hannah Hummelvoll Rud (18.01.2007)

6.2.4. Julie Kristine Rud (03.07.1974) samboer med
Sten Erik Berntsen (29.05.1969)

BARN

6.2.4.1 May-Helene Berntsen (12.03.2012)

6.2.4.2

KILDER OG INFORMANTER

Onsøy bygdebok bind I, II, III og IV

Gårder og slekter i Råde, Råde historielag 1968

Fredrikstad bys historie bind I, av Martin Dehli 1960

Norges historie i årstall, av Nils Petter Thuesen, Orion forlag 3. utgave

Slekt skal følge slekters gang, av Esther Horjen Schieche, 1962

Varden, årshäfte for Onsøy historielag, 1953

Borge bygdebok bind II

Åbygge, årshäfte for Borge historielag, 1987-1988

Svein Åstrøm

Oddvar Høyum

Oddvar Torp

Synøve Hermansen

Marit Hovland

Vidar Holm

Gunne Skjelin

Gunhild Skjelin